

τῶν ὁμμάτων της ἐγλύκανεν, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, καὶ μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν εὐγνωμοσύνην ταυτοχρόνως καὶ ἐπίπληξιν.

— Διατί λοιπὸν ἤθελες ν' ἀναχωρήσης; εἶπεν ὁ Φρεδερίκος ἐκάθητε παρὰ τὸ προσκέφαλόν της καὶ ἐδικαιολογήθη.

(ἀκολουθεῖ τὸ τέλος)

ΧΟΡΟΣ Εἰς τὸ ΠΕΜΠΤΟΝ ΠΑΤΩΜΑ.

Ἰ π ὁ

ALPHONSE KARR.

— Ἡ ὥρα εἶναι ἐννάτη, καὶ ἀκόμη δὲν ἐνδύθη.

— Δὲν εἶναι βία, ἔχομεν καιρόν. Αἱ νεανικαὶ αὐταὶ ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας κατὰ τύχην ἐνθυμήθημεν, αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι αἵτινες παρήρχοντο χωρὶς νὰ τὰς μετρώμεν, ἐν τῇ ἡλικίᾳ καθ' ἣν ἐνομίζομεν ὅτι ποτὲ δὲν θέλομεν ἀποθάνει, ὅτι εἰς ἀνεξάντλητον θησαυρὸν εὐτυχίας ἔμελλε νὰ διέλθῃ ἡ ζωὴ μας, τὸσον καταθέλγουν τὸ πνεῦμά μου, ὥστε αἰσθάνομαι ἀνέκφραστον εὐφροσύνην ἀναπολῶν αὐτάς. Ἡ ζωὴ διαίρεται εἰς δύο διακεκριμένα μέρη, τὸ μὲν, πλήρες ἐλπίδων, αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν θὰ πραγματοποιηθοῦν, τὸ δὲ, πλήρες μεταμελειῶν δι' ὅσας δὲν ἐγεύθημεν εὐτυχίας. Πάντα δὲ ὅσα ἐφантаζόμεθα τὸσον ὠραῖα διὰ τὸ μέλλον, καὶ τὰ ὁποῖα πραγματοποιηθέντα ὅλας ἔψευσαν τὰς ἐλπίδας μας, αὐτὰ ταῦτα ἀναλαμβάνουν, τὴν μαγίαν των ἐν τῷ παρελθόντι. Ἡ προσδοκία καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦτο ἔχουν κοινόν, δίδον θέλητρον εἰς αὐτάς, τὴν μεσολάθεσιν χρονικοῦ διαστήματος. Βεβαίως, ἡ νεότης ἔχει καὶ αὕτη τὰς θλίψεις της, καὶ τὸσφ μᾶλλον πικράς, καθ' ὅσον νομίζει ὅτι ἡ ζωὴ ὀφείλει νὰ τῇ παρέξῃ ὅλας της τὰς ἡδονάς· ἐπειδὴ, πρὸς τί ἄλλο ἐγεννήθημεν; λέγουν αἱ ἄπειροι δεκαπενταετίες κεφαλαί. Οὕτω, πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμῶσιν εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ γίνῃ, ἐπειδὴ προὔπεσχεθῇ αὐτοῖς· πᾶν ὅ,τι ἐλπίσουν τὸ θεωροῦν ὡς ὁμολογόν τὸ ὁποῖον ἐν τῷ μέλλοντι ὀφείλει ἐξ ἄπαντος νὰ ἐξαργυρωθῇ. Δεινὸν ἐπομένως καὶ πολὺ ἡ παντελὴς τοιούτων ἐλπίδων κατάψευσις, ἀλλ' ἡ νεότης τὴν ἔχει ῥώμην καὶ ζῶην, ὥστε αἱ θλίψεις αὐτῆς ἔχουν θέλητρον τι, ἔχουν ποίησιν ὥστε τὸ ζῆν καὶ αἰσθάνεσθαι δι' αὐτὴν εἶναι εὐτυχία, ὡς εὐτυχὴ εἶναι τὰ τέκνα τὰ ἀκαταπαύστως κινούμενα, καὶ τὰ ὁποῖα οἰκισθελῶς ἄνω καὶ κάτω τρέχοντα, εὐρίσκουν τέρψιν εἰς τὸ νὰ κουράζωνται περισσότερον καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ δεσμοφύλακος ἐργαζόμενον κατάδικον. Ὅπως καὶ ἂν θεωρήσωμεν αὐτὴν, εἶναι ἡ εὐτυχέστερα ἐποχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν πολλαπλοῦν τις, οὕτως εἰπεῖν, ἄγει βίον.

— Πρόσθετε ὅτι εἶναι ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν κατα-

φαίνεται μᾶλλον τὸ μεγαλοφυχον καὶ εὐγενὲς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἡλικία τῆς θρησκείας καὶ τῆς πεποιθήσεως, αἵτινες μόναι γεννοῦν μεγάλα πράγματα. Δυνάμεθα νὰ τὸ εἰπώμεν ἡμεῖς, διότι οὐτ' ἐγὼ οὔτε σὺ δὲν ἐφθάσαμεν ἐτι τὴν ἡλικίαν, ἐν ἣ ἕκαστος καλεῖ κακίας καὶ ἐλαττώματα ὅσα δὲν δύναται πλέον νὰ πράξῃ· ἐν ἣ ἕκαστος κηρύττει ἀρετὰς τὰ φυσικά του μειονεκτήματα, ἐν ἣ καυχῶνται ἐπὶ λιτότητι, ἐνῷ πάσχουν ἀπὸ δυσπεψιᾶς ἐπὶ ἐγκρατείας, ἐνῷ τὸ αἷμα των ἀπώλεσε πᾶσαν θερμότητα· ἐπὶ ἐχεμυθείᾳ, ἐνῷ οὐδὲν πλέον ἔχουν μυστικόν.

— Καὶ εἶσαι γνώμης ὅτι καὶ ἡμεῖς θὰ κατανήσωμεν τοιοῦτοι;

— Ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ ἡ ζωὴ τὸ αὐτὸ τοῖς πᾶσι παρέχει ρεῦμα, τὰς αὐτὰς ὁχθας, τοὺς αὐτοὺς σκοπέλους, τὸν αὐτὸν λιμένα. Ὅ,τι καὶ ἂν κάμωμεν θὰ διέλθωμεν ὅθεν πάντες διήλθον, καὶ τὸ φρονιμώτερον εἶναι ν' ἀφεθῇ τις εἰς τὴν ῥοὴν τοῦ ρεύματος, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀποπειραθῇ κατὰ τῆς ἀκαθέκτου ὁρμῆς του. Γελῶμεν διὰ τὰ γελοῖα καὶ τὴν σαθρὰν πυραμιδοειδῆ καλύβην τοῦ πατρός μας· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ θὰ κατοικήσωμεν τὴν καλύβην, καὶ ἐπίσης γελοῖοι θὰ ἦμεθα. Καὶ ὅμως τὴν καλύβην θὰ τὴν ἀγαπῶμεν, καὶ πρὸς τὰ γελοῖα μας θὰ ἔχωμεν ἀδυναμίαν· θὰ νομίζομεν ὅτι ἔχομεν παλάτιον καὶ ἀρετάς.

— Ἐν τοῦτοις, μολονότι τὸ τραχὺ καὶ ταραχώδες τοῦ βίου μου μᾶλλον ἢ ἡ ἡλικία, (ἐπειδὴ πολλῶν μαθητῶν εἶμαι νεώτερος) μὲ ἐξώρισαν πρὸ καιροῦ τῆς προσχαροῦς ταύτης ἐποχῆς τῆς ζωῆς, κατανῶ ὅμως τὰ πάθη καὶ τὰς παρεκβάσεις τῆς νεανικῆς ἡλικίας, καὶ τὰς ἀγαπῶ ὡς τὴν ἄνοιξιν, τῆς ὁποίας ἔχουν τὴν δρόσον. Δυστυχῶς, καὶ ἔ· ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θέλει διαρκέσει πολλὸ, ὁ βίος ὁ τὸσον ἀμέριμνος τῆς νεότητος ἤρχισε νὰ ταραττεται ἀπὸ τὴν πολιτικὴν. Παράδοξος τύφλωσις τὸ ἐπιδιδῶκειν ἐν τῷ παρόντι τὰ μέλλοντα, τὸ σείειν τὸ ἀνθισμένον δένδρον διὰ νὰ φέρῃ τάχιον καρπὸν ἀσθενῇ καὶ ἀνούσιον, καὶ μάλιστα ἐνῷ τὰ ἄνθη ταῦτα εἶναι τὸσον δροσερά καὶ εὐώδη, ἐνῷ ὅσον τάχιον μέλλουν ἀφ' ἐαυτῶν νὰ καταπέσωσι. Τὸ δένδρον τὸ προῶρως ὠριμάσαν τούς καρπούς του ἀπόλλυσι τὰ φύλλα του πρὸ τοῦ φθινοπώρου· ὁ δὲ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν προασχολούμενος δεκαοκταετὴς νέος, κατὰ τὸ τεσσαρακοστὸν του ἔτος θέλει εἶσθαι ἀδόλεσχον γερόντιον. Εἰς τοὺς νέους δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ τοῦ Λουθήρου

Wer nicht liebt wein, weib und gesang
Der bleibt ein narr sein lebelang.

« Τὸν οἶνον ὁ μὴ ἀγαπῶν, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ὥδην, Τρελλὸς ἐστὶ καὶ ἔσεται καθ' ὅλην τὴν ζωὴν. »

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐξαιρῶ τὸν οἶνον.

— Καὶ πῶς τοῦτο; θέλεις νὰ ἐξαλειψῇς ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν τέρψεων ὅσας σὺ δὲν ἀπολαμβάνεις; Ἐπειδὴ δὲν πίνεις σὺ, δὲν πρέπει, νὰ πίνῃ κανεὶς; Μὲ ἐνθυμίζεις τοῦ Αἰσώπου τὴν ἀλώπεκα ἥτις εἶχε χάσει τὴν οὐρὰν της.

— Δὲν μ' ἐννόησες. Φρονῶ ὅτι ἡ νεότης εἶναι πλουσία· ὅτι ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ παραδίδεται εἰς τὰς τέρψεις τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας. Ὄταν ἐξοδεύσῃ τις πλείονα ὢν ἔχει, καὶ ἂν τὸ ἐφαρμοσώμεν ἐπὶ τῶν τέρψεων, θὰ ζητῇ μάτην τέρψεις ἐν τῷ γήρατι.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν ἔχεις δίκαιον, νομίζω. Ἀλλ' ὅμως... κάμει με τὴν χάριν νὰ μὲ χύσῃς ὀλίγον ῥήγιον οἶνον εἰς αὐτὸ τὸ ποτήριον.

— Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ τῆς νεότητος. Ἐνθυμεῖσαι τὸν χορὸν ὃν ἐδώκαμέν ποτε, ὅτε κατοικούμεν ἐν ὁδῷ Λαχαρπ;

— Ὡς νὰ ἔγινε χθές. Θαρρῶ πῶς βλέπω ἀκόμη τοὺς δύο κοιτώνάς μας συγκατανοοῦντας διὰ θύρας, καὶ ἔχοντας ὡς ἐπιπλα μέγα κιβώτιον, ἐν μόνον παράθυρον καὶ ζευγὸς ξιφῶν μὲ τὰ ὅποια ἐγυμναζόμεθα εἰς τὴν ὀπλᾶσκιαν.

— Χά! χά! χά! Καὶ ἐνθυμεῖσαι εἰς τί μᾶς ἐχρησίμευσε αὐτὸ τὸ κιβώτιον τὴν ἡμέραν τοῦ χοροῦ;

— Ἀκούεις ἐκεί! Ὁ πατήρ μου ἤλθε διὰ νὰ μοῦ τὰ διαβάσῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἀναγνώρισας αὐτὸν ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐκλείσθαι ἐντὸς αὐτοῦ. Ὄταν ἤλθε τῷ εἰπεῖς ὅτι εἶχον ἐξέλθει, καὶ ἐπειδὴ ἐφάνετο διαστάζον ἂν πρέπη νὰ σὲ πιστεύσῃ, ἐξηπλώθη ἐπὶ αὐτοῦ διὰ νὰ μὴ τῷ ἔλθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

— Καὶ διὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν τοῦ κακοῦ αἱ ἐρραιάδες του, μὲ τὰς ἐψάλειν ἐμέ. Παρίστασις κρίσιμος, καθ' ἣν ἐδῶκα δαίγμα τῆς μεγαλειτέρας ἀφοσιώσεως τῶν χρονικῶν τῆς φιλίας, ἀκούσας αὐτὸν μετ' ὅσης ἡδύνατο ν' ἀπαιτήσῃ ὑπομονῆς καὶ προσοχῆς.

— Ἐνῶ ἐγὼ ἐντὸς τοῦ κιβωτίου ἐκινδύνευα νὰ σκάσω καὶ ἦμην πλέον εἰς ἀγωνίαν.

— Ἐνθυμεῖσαι καὶ τὴν ἄλλην ἐπίσκεψιν τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν;

— Ὡ! τὸν ῥάπτην σου. Ἐνθυμοῦμαι τὴν στέγην τῆς οἰκίας μας, τὴν ὁποίαν ὑπερεπηδούμεν ὡς ἄλλας Ἀλκυας διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τι μέρος ὅπου ἦσαν δύο καπνοδόχοι. Ἐφύρομεν ἐκεῖ βιβλία καὶ σιγάρα, καὶ ἐθερμαινόμεθα μὲ τὸν καπνὸν τῶν καπνοδόχων. Ὄταν ἤλθεν ὁ ῥάπτης σου ἦτο ἐκεῖ ἐπάνω. — Ὁ Κύριος εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησε. — Μάλιστα, κύριέ μου, λάβατε τὴν καλοσύνην νὰ ὀρίσῃτε. Καὶ τῷ ἐδείκνυα τὴν στέγην. Ἄ! πόσον ἐγέλασα μὲ τὴν ἐκπληξὴν ἣν τῷ προὔξηνειν ἡ πρότασίς μου. Ἐνόμισεν ὁ πτωχὸς ὅτι τῷ ἐδείκνυν τὴν στέγην διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κρημνισθῇ.

— Εἰπέτε, σὰς περκαλιῶ, τοῦ κυρίου, μὲ ἔπεν ἀροῦ πλέον ἐξῆλθε τοῦ κοιτώνος, καὶ ἀνησιχῶν ἐπι, ὅτι ἂν μέχρι μεσημβρίας δὲν φροντίσῃ νὰ μὲ πληρώσῃ θὰ τὸν ἐνάξω.

— Καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἀνεχώρησε καὶ αὐτός, ἐνθυμήθημεν ὅτι εἴχομεν ὑποσχέθῃ νὰ δώσωμεν χορὸν τὸ ἑσπέραις, καὶ ὅτι εἴχομεν ἤδη προσκαλέσει εἰκοσὶν ἄτομα. Ἡρώτα δ' εἰς τὸν ἄλλον, τί μᾶς λείπει; καὶ ἀροῦ ἐσκήρθημεν καμπόσον, εἶδομεν ἔτι μᾶς ἔλειπαν ὅλα. Τότε ἐξετάσαμεν τὴν πε-

ριουσίαν μας, καὶ εὔρομεν ἐν ὥρολόγιον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἔως τότε σωθῇ ἀπὸ πολλὰ ναυάγια, καὶ τινα χάλκινα νομίσματα. Ἐπρεπεῖν ἐπομένως νὰ δοθῶμεν εἰς ἐπινοήματα καὶ ἐφευρέσεις. Καὶ πρῶτον, ἦτον ἀδύνατον νὰ σταθῶν οἱ εἰκοσὶν ἡμῶν προσκεκλημένοι εἰς τοὺς δύο κοιτώνάς μας. Ἐπῆραμεν λοιπὸν ἀλεξήνεμόν τι (paravent) παρερρίμενον εἰς ἀποθήκην ἀπομάχων πραγμάτων, καὶ στήσαντες αὐτὸ εἰς τὸν διάδρομον, ἐσχηματίσαμεν τρίτον θάλαμον, ἐν ᾧ ἐθέσαμεν δύο θρονία καὶ μίαν τράπεζαν.

— Μετὰ τοῦτο ἐγὼ ἐπῆρα κατὰ σειράν τὰς οἰκίας τῶν φίλων μου διὰ νὰ κατορθώσω νὰ συμπληρώσω τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰκοσι ποτηρίων τῶν ὁποίων εἴχομεν χρεῖαν, καὶ ἐκπωματίσαντες ὅσας φιλάς ἡδυνήθημεν ν' ἀγοράσωμεν, ἐθάλαμεν ἄλλο τόσον ὕδωρ, καὶ ἐδιπλασίασεν οὕτως ὁ ἀριθμὸς. Ὄταν δὲ οἱ προσκεκλημένοι ἐφθασαν, αἱ φιλαὶ ἔφερον ἐπιγραφήν, ἡ μὲν, οὔτος Καμπανίτης, ἡ δὲ, οὔτος Βουρδιγάλειος.

— Καὶ ἡ ὀρχήστρα μας;

— Τῷ ὄντι, ὁ νέος ἐκεῖνος ὅστις εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὸ Πέρις, καὶ τὸν ὅποιον κατεπεῖσαμεν ὅτι παίζει καλλίτερον ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους τῶν Παρισίων μουσικῶν. Καὶ ἐκεῖνος τότε ἤρχισε νὰ παίξῃ ἀδιακόπως μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σχετισθῇ μὲ τὰ ἀξιοτίμα ὑποκείμενά μας.

— Καὶ ὁ τάπης; Με φέρουν αἶφνης; δύο ἐκ μέρους σου ἀπὸ ἐν ἐργαστήριον διὰ νὰ ἐκλέξω. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὸν δισταγμὸν τοῦ ὑπηρετοῦ ὅταν τῷ εἶπα ν' ἀφήσῃ τὸν ἕνα, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον ἐμελλον νὰ στείλω τὴν ἀπάντησιν. Ἀμα ὅμως ἐφυγεν, ἐκαρφώσαμεν αὐτὸν ἀμέσως εἰς τὸν μεγαλήτερον θάλαμον.

— Καὶ ἡ μόνη μας λαμπάς; ἐνθυμεῖσαι τὰ χάρτινα κοσμήματα μὲ τὰ ὅποια τὴν ἐστολίσσαμεν; Τὴν ἐθάλαμεν πρὸς ἐπίδειξιν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ χαρτοπαγινίου, καὶ δὲν τὴν ἀνάψαμεν παρ' ὅταν ἤρχισαν νὰ παίξουν.

— Αὐτὸ μὲ ἐνθυμίζει τὴν ὅλην φωταψίαν μας. Εἶχα κερφύσει δύο ὕλεις εἰς τὴν ὀροφήν, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἐκρέματα τοὺς φανούς οὕτινες ἐφώτιζον τὰς κλίμακας. Ὄταν ἐφθασαν οἱ προσκεκλημένοι, ἤρχισαν νὰ παραπονῶνται διότι αἱ κλίμακες ἦσαν σκοτειναί. Τότε ἡμεῖς ἀπεκρίθημεν ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν ἐπεκράτει μεγάλη ἀταξία, καὶ ὅτι ἐμέλλομεν μετ' ὀλίγον νὰ μετοικήσωμεν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἡδυνήθημεν νὰ προμηθευθῶμεν εἰμὴ μόνον γλυκίσματα τῶν πέντε λεπτῶν, συντερίψαμεν τὸ ὀρνιθοτροφεῖον ἐνῶ ἡ θυρωρὸς εἶχε δέκα δώδεκα ὀρνιθίδια, ἡ παντελής ὅμως περὶ τὴν μαγειρικὴν ἀγνοίαν ἡμῶν τὰ ἔσωσεν καὶ ἀπὸ τὸν σίδηρον καὶ ἀπὸ τὸ πυρ. Ἐπειτα σὺ, ἀροῦ συνηθροίσθησαν ὅλοι, πηγαινέας εἰς ἐν πλησίον δωμάτιον, καὶ ῥίπτεις κάτω μετὰ κρότου συντετριμμένα τινὰ πινάκια, ἔπειτα δὲ εἰσέρχεσαι καὶ μὲ λέξεις μετὰ θλίψεως ὅτι τὰ παγώτῃ ἀπώλοντο· ἐγὼ δὲ τότε ἀποκρίνομαι ἀπαθῶς μὲ τὸ τῶν Γερμανῶν. Ein gericht,

und in frundlich gesicht, εν φαιγντόν, και φιλικόν πρόσωπον. Δέν θά έχετε λοιπόν, κύριοί μου, εϊμή γλυκίσματα με σάκχαρι, άλλ' άπειρίαν φιλικών προσώπων.

— Έλθσημόνησες την φιλονεικίαν περί του τίς ήμωv να βάλη το μόνον ζεύγος των υποδημάτων, καθό πολυτελεστέρων των σανδάλων. Έπειδή δέν ήδυνάμεθα να συμβιβασθώμεν, άπεφασίσαμεν να το αφήσωμεν εις την τύχην, και εξητούμεν εις τα θυλάκιά μας νόμισμα διά να παίζωμεν τό, Κορώα ή γραμματα; Αλλά ποῦ νόμισμα! Τότε και ήμεις ελάθομεν εις χείρας τά προς όπλασκιάν ξίφη, με συμφωνίαν ό πρώτος κτυπηθείς να χάνη, και οὔτω έκέρδησα εγώ, μολονότι συ ήσο επιτηδειότερος ζιφομάχος.

— Έπειδή δε έχρειάζοντο ανθοδέσμαι διά τάς κυρίας, και ήμεις δέν είχαμεν να αγοράσωμεν, εφεῶρον εγώ τότε βροχόν, δι' οὔ έσυρα επάνω όσα άνθη έστόλιζον τά παράθυρα της κάτωθεν ήμωv κατοικούσης κυρίας.

— Έπειτα τό έσπέρας συνέβησαν πλήθος πειρασμών και δυστυχημάτων τά όποια δέν είχαμεν προΐδει. Ο μουσικός έχυθη εις τά γλυκίσματα ως λύκος, και μολονότι ήμεις είχομεν ήδη λάβει την φροντίδα να είπώμεν ότι δέν έχομεν διόλου όρεξιν, διά να φθάσουν τά γλυκά μας, πάλιν δέν ήρκεσαν διά να πάρουν όλοι. Τότε παρατηρήσαμεν την ελλειψιν χειρομάκτρων διά τάς κυρίας. Όσαι είχον μανδήλια κεντημένα, ήσαντο ασμένως της ευκαιρίας διά να τά δείξουν' όσαι όμως είχον απλούστερα, έδίσταζον αν έπρεπε να τάς μιμηθώσι. Ύπηγα τότε και εγώ και επήρα τά παραπετάσματα του παραθύρου, τά όποια παρουσίασα ως χειρόμακτρα. Αλλ' αδικόπως εφύτρωνον άλλα. Η λαμπάς μας έπνεε τά λούσθια, και ποῦ άλλη. Έκινδυνεύαμεν να την πάθωμεν και είμεθα τρομερά εμπερδευμένοι, όταν την εγλυτώσαμεν, δέν ένθυμούμαι πλέον πώς.

— Είχεν έλθει ό ύπνρέτης διά να λάβη τόν τάπητα ή το αντίτιμόν του' ό κύριός του τόν είχεν επιπλήξει διότι μάς τόν αφήκε χωρίς να μάς γνωρίξη. Εν τούτοις εκ των ζητουμένων τό πρώτον ήτο δυσκατόρθωτον αλλά τό δεύτερον έντελώς αδύνατον. Τόν παρεκάλεσα να περιμεινή εις την κλίμακα, και εισερχόμενος έπροσποικήτην ότι εσκόναψα εις τόν τάπητα και έπεσα. Τί καλά, είπα, ότι αυτό δέν συνέβη εις καμμίαν κυρίαν' έσπασα τόν πόδα μου! Αυτός ό τάπης καθιστά άχρηστον αυτόν τόν θάλαμον, και περιορίζει τούς χορευτάς εις τούς δύο άλλους μόνον. Εξώ λοιπόν, όχληρέ τάπη! Και εν άκαρεί, αφαιρέσας τούς ύλους, έλαβα τόν τάπητα' ένθυμούμαι ότι τό δωμάτιον είχε γεμίσει από κονιορτόν' εν τούτοις μετ' ολίγον ήρχισαν εκ νέου τόν χορόν. Έπειδή είχα προφασισθή ότι εκτύπησα κακά εις τόν πόδα, ήρχισα να κάμνω παρατηρήσεις επί των χορευτών και των χορευτριών. Οι σπουδασταί είναι εν γένει αγαθοί και άκακοι νεανίσκοι, αγαπώντες να

οικειοποιώνται κακίας και ελαττώματα, τά όποια δέν έχουν' ένθ' είναι άπλοι και δειλοί, προσποιούνται ότι είναι πονηροί και διεστραμένοι' καπνίζουν, ένθ' ό καπνός τούς ενοχλή, και όταν περιπατούν κτυποῦν τάκ! τάκ! τάς πτέρνας των. Όσον διά τάς χορευτρίας μας αΐτινες ήσαν όλαι γριζέται (1), κατ' αρχάς δέν ήσαν αξιοπαρατήρητοι εϊμή διά τούς προσπεποιημένους άκκισμούς των, βραδύτερον όμως διά την φαιδρότητα και την μεγάλην ζωηρότητα, ήτις πολλάκις υπερέβαινε τά όρια.

— Εγώ έσπούδασα βαθύτερον τόν χαρακτήρα των, ένθ' συ περιωρίσθης εις την επιφάνειαν μόνον. Διέφυγε τάς παρατηρήσεις σου ή περιφρόνησις των έχουσων προς τάς μη έχούσας πίλους, ως και ή ζηλοτυπία τούτων προς εκείνας. Προς δε και ή φροντίς ήν ελάμβανον αύται να μην αφαιρέσουν οὔδε στιγμήν τόν πILON από της κεφαλής, όσον ωραίαν και αν είχον την κόμην. Παραλείπω τούς μεγάλους λόγους και τό ύψηλόν ύφος τό όποιον ελάμβανον οι σπουδασταί, καθώς και την κακώς από των μυθιστοριών απομιμουμένην ευαισθησίαν των κυριών. Εν πράγμα με έπροξένησε πολλάκις έντύπωσιν, τό εξής.

Εάν εν όλω τῷ βίῳ ύπάρχη στιγμή καθ' ήν ό άνθρωπος έχει τι μέγα και εύγενές, καθ' ήν συναισθάνεται τι εν έαυτῷ, τό όποιον ώσει στενοχωρούμενον εις τῷ σώματος τά στενά όρια, φαίνεται κατά πάσαν στιγμήν έτοιμον να διαβρήξη τά συγκρατούντα αυτό δεσμά, ή στιγμή αύτη είναι εκείνη, εν ή, από άπείρους ανάγκας και άγνώστους επιθυμίας καταληφθείς, άκούει τις εν έαυτῷ την μυστηριώδη αρμονίαν της εξυπνούσης ψυχής, και αισθάνεται ότι εισέρχεται εις άλλην ζωήν' εν ή ό νέος όνειροπολεί τόν έρωτα, εν ή ή νέα του ψυχή ήρχεται ν' αναπολή τούς άγγέλους αφ' ὧν έχωρίστη, και να έρευνᾷ επί της γῆς προς εὔρεσιν μέρους, εις τό όποιον να καταθέση τόν πάντη θεϊον εκείνον έρωτα.

Εὔτυχής τότε ή γυνή ήτις αρπάξη τόν πρώτον τούτον έρωτα! έπειδή οὔδεμία είναι αξία αὐτοῦ. Εὔτυχής εάν ήδύνατο να γνωρίση όποιον εὔτυχίας θησαυρόν κατέχει! 'Αλλ' όμως ως επί τό πολύ περιφρονεί και άπαρνείται τόν νέον όστις δέν ειξεύρει πώς να τη εκφράξη τόν έρωτά του, τό όποιον δέν μανθάνει τις εϊμή όταν πλέον παύση να αγαπᾷ. Έπειδή του πρώτου έρωτος ή εκφρασις οὔ δέδοται τη ανθρωπίνῃ γλώσσῃ. Πρέπει ή ψυχή να έννοήση την ψυχήν. Απ' εναντίας εκάστη δέχεται α-

(1) Grisettes, αι εργάτιδες, και ιδίως αΐ εις τό βάπτειν και κεντᾶν ασχολούμεναι κόρσι. Εκλήθησαν οὔτω από του φαιοῦ (gris) χρώματος της ισθητός των, grisette επίσης και ταύτης καλουμένης, ήτις κατ' αρχάς ήτο ή συνήθης ένδυμασία των. Ήδη, οὔδεις τό άγνοεί, αΐ νεανίδες αύται είναι πολύ μακράν του να περιορίζωνται εις τά ραϊά χρώματα μόνον.

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Μέρος Β'.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 12.)

—ο—

φμένως τὸν ἔρωτα τῶν γεγηρακότεων τὴν τε ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν. Ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουν καὶ τινες ὀξυδερκέστεραι ἢ ἐμπειρότεραι, αἵτινες, διακρίνουσαι τὸν τόσον ἄγνον καὶ τόσον βαθὺν ἐκείνον ἔρωτα φροντίζουν νὰ τὸν σείρουν πρὸς ἐαυτάς· εἰς τὸν ἔρωτα, ὅμως ἐκείνον εἶναι ἀνίκανοι νὰ παρξέωσιν ἄλλο τι ἢ ἀηδίας, ἐπεὶδὴ ἡ καρδία τῶν εἶναι νεκρά.

Διὰ τὸν πρῶτον ἔρωτα ἀπαιτεῖται πρῶτος ἔρως. Ἄλλως ἠθέλαμεν ἔχει ῥόδον ἐν βορβόρῳ, ἀναδίδον εὐωδίαν πνιγομένην ἐν τῇ δυσώδει καὶ μεμολυσμένη ὁσμῇ ἥτις τὸ περικυκλοῖ καὶ τὸ φονεύει,

Καὶ ἐν τούτοις εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν ἐργατιδῶν κορῶν, πᾶσαν αἰδῶ ἀπολολυγῶν, παρ' αἷς αἰ αἰσθήσεις ἐξημεβλύθησαν, παρ' αἷς οὐδέποτε ἐγεννήθη ἔρως, ἐπεὶδὴ προῶρως ἐδόθησαν εἰς τὴν διαφθοράν, εἰς αὐτάς, ὅμοιοι μὲ τὴν μέλισσαν τὴν ζητῶσαν μέλι εἰς τὰ ἄνθη, ἔρχονται νὰ ζητήσῃ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀμυθῆτος ταύτης εὐτυχίας τόσοι νέοι ἄγνοι ἐτι καὶ ἄδολοι. Ἀλλὰ τὰ ἄνθη εἶναι ἀποχρωματισμένα πλέον καὶ ξηραμένα, καὶ ὁ χυμὸς ὃν ἀπ' αὐτοῦ ἐξάγει ἡ μέλισσα εἶναι δηλητηριώδης.

— Ὑπὸ πολὺ τρομακτικὴν ἔποψιν, ἀδελφε, βλέπεις τὰ πράγματα. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν μᾶλλον τὸ τέλος τοῦ χοροῦ μας· τὸν γείτονα τοῦ κάτω πατώματος ὅστις ἐκτύπα διὰ νὰ τὸν ἀφίσωμεν νὰ κοιμηθῇ. Ἡμεῖς ἐκάμαμεν τὸν κωφόν. Τὸν θυρωρὸν ὅστις, θυμώσας διότι τὸν ἐκάμαμεν νὰ ἀγρυπνῇ τόσοι ἀργά, μᾶς ἔφερε τὴν κλῆσιν τοῦ ῥάπτου μου. Τὴν μυστικότητα μεθ' ἧς ἐφρόντισα νὰ τὴν κρύψω. Τὴν περιέργειαν τῆς Ἀδέλφης ἥτις ἐξέλαβεν αὐτὴν ὡς ἔρωτικὸν γράμμα. Τὴν ἀνόητόν μου ἀπόκρισιν, — Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα. Ἀλλὰ τότε, κύριέ μου, πρόκειται περὶ μογομαχίας, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἀρνήσεων μου, καὶ τὴν γενικὴν σύγχυσιν ἥτις προήλθε ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τῆς Ἀδέλφης, καὶ ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐπὶ τέλους διελύθη ἡ συναναστροφή μας ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν τοῦ θυρωροῦ ὅστις εἶχε παρατηρήσει τὴν ἔλλειψιν τῶν φανῶν.

— Καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ οἰκοδεσπότης μᾶς προσεκάλεσεν, ἐπὶ τῇ αἰτήσει ὅλων τῶν γειτόνων, νὰ τοῦ ἀδειάσωμεν τὴν γωνίαν.

— Εἰξεύρεις τί ὥρα εἶναι ;

— Ὅχι.

— Δώδεκα καὶ ἡμίσεια, ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐμελλε νὰ τελειώσῃ ὁ χορὸς διὰ τὸν ὅποιον ἡτοιμάζεσο.

(μετάφρασις) Κ. Π. Ι.

Ἄλλαι συγκρούσεις θέλουν ἔλθει νὰ διαταράξουν τὴν ὁλβίαν ταύτην φαινομένην συζυγίαν, θέλουν γεννηθῇ τέκνα διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ὁποιῶν δὲν θέλουν φανῇ σύμφωνοι οἱ σύζυγοι, διότι, ἐὰν μὲν ὁ σύζυγος εἶναι ἀναθερραμμένος μὲ αὐστηρὰ καὶ σεβάσμια ἥθη, ἡ ἐπιθυμία του ἔσεται ν' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα του ὑπὸ ταύτας τὰς ἀρχάς, ἐὰν δὲ ὁ σύζυγος μὲ θηλυμανῆ καὶ χαλαρωμένα, θέλει ἐπίσης τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν, οἶκν καὶ τὴν ἐδικήν της, καὶ οὕτως, ἀπὸ τὴν αἰώνιον ταύτην σύγκρουσιν θέλουν τὰ τέκνα μείνει ἄνευ ἀνατροφῆς, καὶ ἐὰν μὲν ὑπερισχύσῃ ἡ σύζυγος θέλουν γίνεαι μάταια καὶ κακὰ, ἐὰν δὲ ὑπερισχύσῃ ὁ σύζυγος θέλουν γίνεαι οὐχ ἥττον πάλιν διεφθαρμένα, διότι· εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ μητρικὴ ἐπιρροὴ μεγάλην διασημανσιν ἔχει εἰς τὴν τῶν τέκνων διαμόρφωσιν, ἐὰν δὲ οἱ σύζυγοι προσεβύουν καὶ διάφορον θρησκείαν, ὦ! τότε τὰ τέκνα θέλουν γίνεαι τὰ πλέον δεισιδαίμονα, τὰ μᾶλλον φανατικά, ἢ τὰ μᾶλλον ἄθρησκα, καὶ τότε οἱ σύζυγοι δὲν θέλουν εἶσθαι ποσῶς σύμφωνοι καὶ εἰς τὰ θρησκευτικὰ τῶν χρέη καὶ καθήκοντα, ἐὰν δὲ ἐπίσης ἐκαστος τῶν συζύγων φυλάξῃ τὸν ἐθνισμόν του, θέλουν ἔρχεσθαι καθεκάστην εἰς συγκρούσεις τόσον μεγαλητέρας, ὅσον μεγαλητέρα ὑπάρχει καὶ ἡ δυσαρέσκεια καὶ ἡ ἀντιπάθεια τῶν δύο ἐθνῶν εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκουν· ἐὰν δὲ ὁ σύζυγος ἐπιθυμῇ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν πατρίδα της ἀπώλετο τότε ὁ σύζυγος, διότι θέλει ὑστερηθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐθνισμόν καὶ θρησκείαν καὶ πάτρια ἔθιμα, καὶ φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ θέλει ἐξουθενισθῇ.

Ὑπὸ τὰς διαφορὰς λοιπὸν ταύτας ἐπόψεις, βλέπομεν ὅτι οἱ σύζυγοι δὲν πρέπει νὰ τρέχωσι μακρὰν πρὸς ἀπόλαυσιν συζύγων· ναὶ μὲν ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις, ἀλλ' αὗται πολλοῦ γε καὶ δεῖ, εἶναι ὡς κομῆται, οἵτινες σπανίως διαφαίνονται εἰς τὸ στερέωμα ἐνῷ κατοικῶμεν, πρέπει ἐκεῖ ὅπου κατοικοῦν, ἐκεῖ νὰ ἐκλέγῃσι καὶ τὸν σύντροφον τῆς ζωῆς των, διότι ἐνταῦθα καὶ τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους ἔχουν νὰ ἐκλέξωσιν οἷον τοῖς ἀνῆκεν σύζυγον. Διατὶ, ἐνῷ ἐπιδιώκομεν ἀπόκτησιν κτήματος τινος, ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὸ ἔχωμεν πλησίον μας; διότι τὸ ὄμμα τοῦ κυρίου φέρει τὴν καλὴν ἐκλογὴν τοῦ κτήματος, τὴν βελτίωσιν αὐτοῦ· οὕτω λοιπὸν πρέπει νὰ πράττωμεν καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ νυμφίου μας, καθότι ἡ τοιαύτη ἐκλογὴ σπανίως βλάπτει, καὶ ἂν ἀνακαλυφθῇ που βλάβη τις, ὁ φρόνιμος νυμφίος εὐκόλως τὴν καταστρέφει καὶ